

EKİN CAN GÖKSOY • Münhal

EKİN CAN GÖKSOY 1987 yılında Bursa'da doğdu. ODTÜ Elektrik-Elektronik Mühendisliği'ni bitirdi. Bilgi Üniversitesi Kültürel İncelemeler bölümünde yüksek lisans yaptı. Mühendislikten çeviriye geniş bir yelpazede işler yapmış olsa da sinema yapma isteğini rafa kaldırmayı düşünmüyor.

İletişim Yayınları 2068 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 322

ISBN-13: 978-975-05-1657-3

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Ayla Karadağ

BASKI ve *CLT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

EKİN CAN GÖKSOY

Münhal

*Bana dünyada dūşlere de
yer olduğunu öğrettiği için,
Dayıma,
Levent Onguner'e.*

İÇİNDEKİLER

Mermer Başlı Adam	9
Alnico	27
Kelâm	57
Dolapdere'nin Cadıları	65
Saadet Apartmanı	83

Mermer Başlı Adam

I

Yakup Oğlan anasının elini öptü. Başını kaldırdığında gördü ki yaşlıydı gözleri. Daha fazla dinelemedi ayakta anası, yaşlıydı çünkü. Kapıya doğru gitti; eşiğe oturdu, Yakup atının terkisine yerleştirirken ok kandilini. Sedef kakmalı bir ok kandili vardı, ne de çok severdi kandilini. Babasından yağigâr kalmıştı ona. Babası yörenin en iyi okçusu olarak bilinirdi. Yakup'un da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Kendi yapardı oklarını babası; zihgir ile atardı. Demeye ne hacet, attığını da vururdu. Kandili de babasına bizzat İsa Bey vermişti zaten. İsa Bey topraklarını Yıldırım Bayezid'e verince de bırakmıştı oku yayı bir kenara.

Anası hâlâ kapıdan bakıyordu, ağlamaya da devam ediyordu; ama Yakup Oğlan'ın yapacağı başka şey de yoktu. İzmiroğlu Cüneyd Bey'in bizzat isteği üzerine gidiyordu. İsa Bey'in babasını uğrattığı hayal kırıklığına, Cüneyd Bey asla Yakup'u uğratmayacaktı. Cüneyd Bey, Yakup'u çok severdi de Yakup'u kim sevmezdi ki. Yakup attığını vururdu.

Alageyiği de vururdu, Moğol'u da vururdu. Bir çift bildircini tek okla alırdı. Ormanın içindeki tavşanı dışından vururdu. Çok da iyi at binerdi. Bundan dolayı da Cüneyd Bey onu severdi, ona çok güvenirdi. Nisa ilindeki itin canını almaya da bu yüzden onu yollamıştı. Ama bu iti vurmak öyle her yiğidin harcı değildi. Çevresinde bir sırtlan sürüsüyle dolaşıyordu sürekli. Cüneyd Bey bu yüzden güvenmişti ona. Öyle çok güvenmişti ki, kellesini istemiyordu bu itin. Şahin Gözlü Yakup'undan –babası Şahin Bey'den dolayı mı bilinmez, öyle sesleniyordu Yakup'a– bir okla onu boynundan vurmasını istiyordu. Okun ucuna da Bey'in kısa fermanı konulacak, tüm Nisahlılara korku salınacaktı ki bir daha haram para yiyen itler yüzünden Beylerini unutmazlar. Bu kendine Hasan Bey diyen köylü, bir yerlerden altın bulmuş ya da birilerini haraca kesmiş sonra parayla eşkıyaları satın almış Nisa'yı basmıştı. Orada tüm eşrafın karısına kızına göz dikmiş, malına örekesine el koymuş, hepsini köle gibi çalıştırmış; yetmezmiş gibi başkaldıran birkaç genç oğlanı da affetmeden kılıçtan geçirtmişti. Ama, ihtiyarın da desteğini almıştı bunları yaparken. Ya korkudan ya da işlerine geldiğinden bir şey dememişlerdi ağalar, ihtiyarlar. Kendilerini güvence altına almışlardı. Bey de en çok buna içerlemişti. Şimdi Yakup gidecek, Nisa'nın itini vuracaktı. Her şeyi hazırdu. Babasının, Yıldırım'ın ordusundan ganimet olarak aldığı o rüzgâr gibi oklardan aldı birkaç tane, kandiline yerleştirdi. Yemyeşil, zümrüt rengi bir zihgiri vardı babasının, onu taktı sağ başparmağına. Atını dörtnala sürdü. Ama yolu uzundu, en az iki gece yatması gerekecekti. Bir gece Aydın ötesinde, yol üstünde bildiği bir han vardı, orada uyuyacaktı. Ondan sonrası Allah kerim. Oradan ötesine zaten ömrü billah gitmemişti. En çok kuzeye doğru uzaklaşmıştı Ayasuluk'tan. Gencoğlan iken takip ettiği bir geyik yüzündendi bu. Bir geyik diyordu ama bildiği hiçbir geyiğe benzemiyordu. Boynu-

zu sanki billurdandı, kendisi sanki bir ay parçası. Bir görünür, bir kaybolur cinstendi. Dağın tepesinde beliriverir, birden ovada görünürdü. Ağacın arkasında kayboluverir, pınarda su içer görölürdü. Kuzeye doğru saatlerce takip etmişti onu Yakup Oğlan, ama en sonunda pes etmiş, dönmüştü evine. Babası daha o zamanlar sağdı. Ona anasını emanet etmemişti. “Ben yaşatamadım ananı, hep yüreğini ağzına kodum; sen etme oğul anana, alacağın kızcağıza da etme.” Bilmediği başka şey mi vardı ki Yakup Oğlan’ın ok atmaktan, atacağı oku yapmaktan gayrı. Alacağı kızcağız filan da yoktu zaten. Ne çeşme başında gördüğü kız oğlan kızlara kaptırmıştı gönlünü, ne de pınar yolunda çamaşıra giden kızlardan birini sevmişti ömrü hayatında. Gözü gözüne değdiği güzel olmamıştı hiç.

Yıldırım gibi sürerek atını, güneyinden geride bıraktı Aydın’ı; akşama yakın vakitlerde vardı hana. Önce hancıdan yemek istedi. Hancı da, göbekli, kel bir adamcağızdı. Çevre illerde yiğit olarak bilinirdi, kimse onu haraca bağlayamamıştı şimdiye dek; bu sebepten de, hanı güvenliydi. Yemeğini yerken bu sessiz sakin ama dalgın yüzlü adama takıldı gözü. Belki babası yaşıyor olsa bu adamlarla hemen hemen aynı yaşta olacaktı. Babasının saçları gürdü ama, daha dökülmemişti öldüğünde. Onun da saçları gürdü, yağız bir delikanlıydı, geleceği parlaktı. Etrafına bakına bakına daldırıyordu tahta kaşığı yemeğe. İşte o anda gördü güzeli ilk. Hancının kızıydı belli ki. Yediği katma aşım da o yapmıştı belki de. Anasının en sevdiği yemeklerinden biriydi katma. Aklına anasının yaşlı gözleri geldi. Ondan ayrılıp başkaca bir şey yapmasının ne zor olduğunu kurdu kafasında.

Kızcağız su testilerini masaya taşıyor, toprak bardaklara katıyordu suyu. Yakup Oğlan’a su katarken, göz göze geldiler. Rabbine şükretti Yakup Oğlan. Hancının kızı iyi ki oradaydı o anda, iyi ki gelmişti Yakup, iyi ki bir görevi vardı da

yolu buraya düşmüştü. Gözünün değdiği tüm güzellere bin kat daha güzel, Allah'ın en boş vaktinde yarattığı bu gül kokulu, ceylan bakışlı yosmayı gördüğünde öyle büyülenmişti ki, hiyanete uğrayıp uğramayacağını bilmeden kalbini ona emanet edip vazifesinin peşinden gitmeyi, sonra da dönüp onun gül yanaklarına kavuşmayı aklına koymuştu bile. Ne yapacağını bilmeden odasına çıktı yemekten sonra. Sediye yatıp düşünmeye başladı. Babası da demişti ya, böyle bir hayatla o kızcağızı mahvederdi. Ama, Cüneyd Bey güveniyordu ona. Aslında, bıraksa işini, alsa bu kızcağızı, kaçırsa... Ne güzel bir hayatı olurdu, kuzeye giderdi; tarla, bahçe işleri orada. Boy boy evlatları olabilirdi. Ama, Cüneyd Bey'e böyle bir soysuzluk yapacak değildi şimdi. Hem anasını bile sağ koymazdı Cüneyd Bey öyle bir durumda. Böyle düşünürken daldı uykuya.

Güneşin ilk ışıklarıyla kalkıp aşağı indiğinde hancıyı tezgâhında uyuklarken buldu. Onu rahatsız etmeden, sessizce çıktı dışarıya. Atı yemleniyordu. Onu yemlikten ayırdı. Çeşmeye doğru çekti. Yolları uzundu, hayvanın susuz kalması gerekiyordu. Çeşmenin orada, toprak testilere su doldurduğunu gördü güzelin. "Senin adın nedir güzel?" Kız hiç cevap vermedi, başını önüne eğdi. Düz saçlarından bir parçası yeşil gözlerinin önüne düştü. Atı su içerken öylece izledi kızı. Kız hiç hareket etmedi, yüzü iyiden iyiye kızarıyordu. Yakup atına atladı ve dörtmala gitmeden önce kıza döndü: "Korkma benden güzel. Bekle beni, geleceğim."

II

Yakup Oğlan dağ dinlemedi, bayır dinlemedi; çağlayan çağladı, hayvanat ürktü, ırmak şarıldadı, yağmur damladı. Yol gitti, uz gitti. Önünde gölgesi uzadıkça uzamaya başladığın-

da kalacak yer aramaya koyuldu. İleride ufak bir koruluk olduğunu gördü, ağaçlar seyreklikti. “Gelen giden olursa görürüm, hayvan da yaşamaz bu seyreklikte,” diye düşünerek orayı belledi kalmak için. Atını uzunca bir çamın gövdesine bağladı, yemledi. Kendi de bir yol uzandı aynı ağacın dibine. Çam dibinde bir de ateş yaktı güneş iyice kaybolunca gözden. Anasının yufkasına, tulum katık ederek yedi. Atının eyerini yastıklayarak uykuya dalıyordu ki bir çıtırtı kaldırdı kaşlarını havaya, göz kapakları aralanıverdi. Hemen davranıldı hançerine. İki karaltı gördü ilerde, karşısında; ayağa fırlayıverdi. Atının hiç huzursuzlanmamış olmasına şaşırılmıştı. “Kimsiniz ağalar kendinizi gösterin?” O ana kadar hiç fark etmediği, ay ışığının ağaçların arasındaki bir açıklıktan süzülerek aydınlattığı çembere girdi iki karaltı ve yüzleri gözükte. Uzunca boylu, sırtında oku olan bir adam ile onun önünde duran gülümseyerek ellerini iki yana açmış bir başkası ona doğru yavaş adımlarla geliyorlardı. “Korkma oğlan, selamla geldik.” Yakup Oğlan toy da görünmüş olmak için hançeri kuşağına sokuverdi. “Ateş olmayan yerden duman çıkmaz dedik. Biz de bir garip yolcuyuz. Bir dosttur diye düşündük yanına uğradık. İstemezsen gideriz.” Yakup iyice bir süzdü adamı, güzel güzel konuşuyordu. Bir kötülük edecek kimselere benzemiyorlardı. Öndeki adam güven veriyordu, arkasındaki genç de Yakup Oğlan’dan çok daha toydu, sakalı bile bitmemişti. Ağaları buyur etti, ateşi gene harladı. Yufkalarını ısıtıp misafirlere uzattı. “Sağ olasın delikanlı,” dedi adam. “Bizde adettir bu, iki varsa birini pay vermek.” Yakup Oğlan sual etti: “Siz kimsiniz ağam?” Adam Yakup’u şöyle bir süzdü: “Bedreddin’i duydun mu hiç? Biz onun müritleriyiz.” Yakup, duymamıştı. Ama müritleri olduğuna göre büyük bir adam olmalıydı. “Biz,” diye devam etti adam. “Yârin yanağından gayrı, her şeyi paylaşmaktan yanayız delikanlı. Sen ne iş tutarsın?” Yakup anlattı; ba-

basından nasıl devraldığını mesleği, nasıl göz gözü görmeden gözü okuyula aldığı. Adam ilgiyle dinledi. “Bey için mi ok atarsın sen?” Yakup biraz alınır gibi oldu: “Bey istedi diye atarım ama kendim de istemezsem atmam ağa.” Ağa güldü, sırtını sıvazladı oğlanın. Sonra yufkasından bir ısırık aldı. “Biz kalkıyoruz delikanlı,” dedi. “Yolumuz uzun, çok şükür ay var bize yol gösterecek. Yüce Rabbim inşallah senle bizi karşı karşıya koymaz.” Yakup anlamadı, Bey’e isyan mı ediyorlardı bunlar. Ama adamın konuşmasından, ses tonundan etkilenmişti. Ayağa kalktı: “Ağam,” dedi. “İsmi bağışlasaydın ya.” Adam döndü, oğlanın gözlerinin içine güle güle baktı: “Mustafa derler bana. Börklüce Mustafa.”

III

Güneş doğmadan atına atlayıp ovada tırıs gitmeye başlamıştı. Güneş sanki ilk kez biri tarafından selamlanmış gibi şaşkın, tepelerin ardından çıkıp çıkmamakta kararsızdı. Yakup Oğlan da sanki inat eder gibi güneşin üzerine sürüyordu atını. At da dinçliğini sahibine göstermek istercesine koşturuyordu bilmediği hedefine doğru ama garip bir şekilde kararlıca.

Günün artık hükmünü kesinkes ilan ettiği saatlerin henüz başlarında gözüktü Nisa ili ötede. Hafif bir eğimle hızlanan atını yavaşlattı Yakup, o zamana değin göğsünün üstünde taşıdığı ufak fermanı çıkardı. Küçük bir kağıt rulo yapılmış, kenevir iple bağlanmış; ip ise, Bey’in mührüyle tutturulmuştu. Fermana biraz baktı, sanki içini okuyabiliyor gibi süzdü ve yerine koydu. Derken kente varmıştı bile, atını bağlayacak uygun bir yer aramaya başladı. Atı bağladıktan sonra herhangi bir gezgin gibi bu tozlu kentin yollarını arşınlamaya başladı. Pazar kuruluyordu, bir yandan da

devamlı –bir demirciden olsa gerekti– bir dövülme sesi geliyordu kulağına. Kentte epey dolaşmasına rağmen sesin kökenini keşfedememiş, gözüne hiçbir demirci dükkanı ilişmemişti. Bir pazarcıdan kırmızı bir elma aldı, üzerine iyice silip onu yiyerek yoluna devam etti. O sırada pazarda bir gürültü duydu, üç beş adam bir pazarcıyla kavga ediyordu. Pazarcı da adamlardan epeyce korkmuş olacaktı ki onlara bir şeyler ikram etmeye çalışıyordu. Sonra adamlar, pazarcıdan bir tepsi meyve kopartıp ufak bir hanın içine seğirttiler. Yakup Oğlan elmasını yiye yiye hana doğru ilerledi. Han dışarıdan gözüküyüğünden daha da büyüktü; içinde ufak da olsa bir avlu barındırıyordu. İçeri girdiğinde adamların ortada olmadığını fark etti. Adamlar muhtemelen avluya çıkmışlardı. Ellerini üzerindeki önlüğe sile sile hancı belirdi birden. Yakup üst kattan bir oda istediğini söyledi. Hancı ona merdivenleri gösterdi. Önde Yakup, arkada hancı dar merdivenleri tırmanıyorlardı. Yakup hancının adımlarını yavaşlattığını ve yürürken bir insandan beklenmeyecek, ancak sadece tedirgin bir kedinin duyabileceği kadar hafif bir ses duydu. Aniden arkasını döndüğünde ona doğru alçalan bir hançer ile burun buruna geldi. Bir parsın keklige meyledişi gibi çevik bir hareketle sırtını merdivenlere doğru devirip hancının şiş göbeğine bir tekme indirdi. Hancı gerisin geri taş merdivenlerde yuvarlandı. Avlunun girişine yığıldı, yoğun ve koyu renkli kan tabana yavaş yavaş yayılmaya başlıyordu kafasından. Gürültü ve patırtı her halükârda duyulmuştu. O yüzden ya şimdi ya hiçbir zamandı Yakup için. Artık emindi ki, o it buradaydı. Merdivenlerin tepesine tırmanıp hanın iç balkonuna çıktı. Sırtından kandilini söküp aldı, ahşap destekliğin kenarına yerleştirdi. Yıldırım'ın kızıl tüylü oklarından birini çekti, yayına yerleştirdi. Zümrüt yeşili zingiriye gerdi yayı ve hazırda bekledi. Tüm bunları o kadar hızlı ve bir o kadar da sessiz yapmıştı ki onu şu anda arıyorlarsa bile

nerede olduğunu fark etmiş olmaları mümkün değildi. Nefesini tutup bekledi. Sessizliğin sesinden bir anlam çıkarmayı bekledi. Durdu. Sanki zaman da onunla beraber durmuş, hiç olmazsa yavaşlamış olmalıydı. Önce alt kattan gürültüler duydu. Bağırış çığırış ve kılıç sesleri. Geliyor olmalıydılar. Sonra ufak bir kıpırtı hissetti. İç balkondan başını uzatıp avluya baktı. Sedirin altından emekleyerek orta yaşlı ve göbekli bir adam arka kapıya ulaşmaya çalışıyordu. İşte hedefi oradaydı. Bu arada sesler yakınlaşıyor gibi geliyordu sol kulağı doğru işitiyorsa. Zaten, birkaç saniye içinde hedefi bir ibrete dönüşecekti. Sorun kalmayacaktı. O anda kafasına dank etti ama, bir an gözü kararır gibi oldu. Bu gerdiği okun ucunda ferman takılı değildi. Hemen bir hesap yaptı. Eğer ki, fermanı takmak için yayı germeyi bırakırsa, bir anda karşısına çıkar ve onu kılıçtan geçirebilirlerdi. Yayı bıraktı, koluna geçirdi, kandilini alıp sırtına koydu. Balkonun korkuluğunun üzerine çıkararak karşıdaki sediri gölgeleyen çardağın üzerine atladı.

Arka kapıya ulaşan adam ses ile irkilip birden ayaklandı, kapıyı açıp koşmaya başladı. Yakup üzerine doğru atlamaya çalıştıysa da yetişemedi ona. Kapıyı suratına kapayıvermişti. Yakup kapıyı açar açmaz bir ok vızıldayarak, havayı bir yılan balığı gibi delerek kapıya saplandı. Demek ki kapıyı açmasa muhtemelen ölümcül yaralanacaktı. Şimdi nereye gittiğini de biliyorlardı; o adamın peşinden koşarken, adamları da Yakup'u takip edecekti. Bu adamların şu üç kuruşluk korkak için bunca zahmet etmesine anlam veremedi Yakup. Sonra da altının nasıl bir güce sahip olduğunu idrak etti. Bu adamı yakalayıp öldürürse, bu it sürüsü çil yavrusu gibi dağılacaktı. Ama adamı öldürmeden ellerine düşerse, işkencenin en acısını tadacak; kellesi gövdesinden ayrılıp reçineye bandırılacak ve belki de Bey'ine gönderilecekti. Pazarın arka tarafından dolanıp uzaktan takip ettiği avını kova-

larken Mustafa geldi aklına. O da mı bu adamlar gibiydi acaba? Sanki altından yana hiçbir dileği yok gibi konuşmuştu, paylaşmaktan bahsetmişti. Ama o zaman Bey'e neden karşı dursundu? Tüm bu ona anlamsız gelen fikirleri düşünürken bir dört yol ağzına geldi. Adamın ne yöne gittiğini kestirmesi mümkün değildi. Bu adamın in yahut cin olmadığını bildiği için de bu kadar kısa sürede gözden kaybolmasının olanaksız olduğunun ayırındaydı. Bir yere saklanmış olmalıydı. Parayı bulan bu yalan cengaver, bu kalles çakal, bu korkak yılan ancak saklanıp da kurtulabileceğini düşünmüştü demek ki. Yakup Oğlan'ın keyfi yerine geldi. Bu yüzüne de yansıdı, ağzı kulaklarına vardı. "Çık ulan!" dedi. "İt soyu." Hiçbir ses gelmiyordu. Yakup nefesini tuttu, gözlerini kıstı. Yavaşça elini belinin ardına götürdü. Kuşağından mavi taşlı, işlemeli hançerini tutup çekti. Bir saniyeliğine sanki, bir yel aldı, sokağın tozunu havalandırırverdi. O sırada ufak bir taktı geldi. Kulak kesilmiş Yakup, doğrudan sese döndü. Birden sesin geldiği tahta kutuların arasına sıçrayıverdi. Aradığı itin yakasına yapıştığı gibi sağ elinin tersini yüzüne çaldı. Adam iki seksen uzadı, kanlı ağzı toza bulandı. Yakup yanına yaklaşıp, hançeri boğazına dayadığında adam bir yandan inliyor bir yandan da yalvarıyordu. "Kimsin sen it? Niye baş kaldırdın Beyimize?" Adam canı için aman diliyor, sanki Yakup'u duymuyordu. Ona bulduğu hazinenin yerini söyleyebileceğini, geldiği yerde ondan çok olduğunu söyledi. "Soruma cevap ver ulan!" diyerek hançeri şahdamarına iyice yaklaştırdı. Adam cevap vermiyor, canının başışlanması için yalvarıp yakarıyordu. "Geyre'de beyim, yüzünü Davaz'a verip sabahtan öğle güneşine kadar sür. Taşlar var beyim, koca koca taşlar." Yakup iyice sinirlenmiş ama ne yapacağını bilmez halde titremekteydi. Elinin tersiyle bir tane daha vurdu ama bu sefer diğer eliyle yakasından tutuyordu adamı. Adam ağlamaya başladı. "Senin canını kurtarma şansın

yok itin oğlu.” Adam Allah’ın adını almaya, kelime-i şaha-
det getirmeye başladı. Göz yaşları sel olmuş akıyordu; baktı
ki kurtuluşu yok, Yakup’a sövmeye başladı, sonra abarttı işi,
Cüneyd Bey’e de savurdu bir iki küfür. Yakup, hançerin kes-
kin tarafını şahdamarı boyunca gezdirdi; birden tazyikli kan
fişkirdi. Yakup’un yüzü kan olmuştu. Adamı oracıkta bırak-
tı. Can çekişiyor, bacakları ile toz kaldırıp duruyordu. En
son kalkacak toz kalmayınca bacakları son kez atıp durdu.
Tüm sokak kan gölüne dönmüştü. Yakup o zaman sokağa
bakan tüm gizli gözlerin onun üstünde olduğunu fark etti.
Daha bir dik durdu. Fermanı çıkarıp özenle, kan bulaşmaya-
cak şekilde adamın göğsüne yerleştirdi. “İşte!” diye bağırdı.
“İşte beyinize baş kaldırırsanız olacaklar!” Hançeri adamın
şalvarına sürüp iyice temizledikten sonra yerine yerleştirdi.

IV

Yakup Oğlan atını sürdü. Gün batarken güneşe verdi yüzü-
nü ve dörtnala gitti bir süre. Ay bu akşam tam dolunay ol-
muştu, erkenden göğe çıkmış ona yol göstermişti. Gece-
ye varmadan yine bir yerde konaklamak zorundaydı. Et-
rafta uygun bir yerler aranırken gözüne bir şey ilişti. Ova-
da parlak bir taş görür gibi olmuştu sanki. Atını durdurdu.
Güneş yeni batmıştı ama dolunay, hayırlı ay etrafı aydınla-
tıyordu. Sanki bir şey özellikle ayın ışığını ona doğru tutu-
yordu. Aklına adamın bahsettiği hazineler geldi. Gerçekten
böyle bir hazine var mıydı? Vardıysa da kalmış mıydı baka-
lım? Ne belliydi o itin, sırtlan sürüsüyle hepsini yemediği?
Altının parlaklığı gelmişti aklına ovada, ötede gördüğü ta-
şın ya da her ne idiyse o şeyin etkisiyle. Peki ya onca altını
olsa, pay eder miydi onu? Anasına verirdi, hancının kızını
alırdı. Başkasına verir miydi? İki varsa birini hibe eder miydi

bir başka ihtiyacı olana? Bu it etmemiști, köpeklerine yedir-miști her şeyi de, kendine de en sonunda bir şey kalmamış-tı. Pay etmediği için mi böyle olmuştu ama sanki? Beye kar-şı geldiği için olmuştu. Bey pay eder miydi hazinesini baş-kasına? Ramazanda aş, çorba dağıtırdı o kadar. Altın ne me-ne bir şeydi ki, insan hepsini kendine ayırmak isterdi; çoğal-dıkça altın, vermekten o kadar korkardı kişi. O sırada, göz-lerini alıp giden parlaklığın, baktığı yönde olmadığını ayır-dına vardı. Hemen gözleriyle bir parlaklık aradı; başta göre-medi, sonra fark etti ki kendine daha yakın yere ama güne-ye doğru ilerlemişti parıltı. Ne olduğunu anlayamamış, ama içini korkuyla karışık bir heyecan kaplamıştı. Bu acayip şey bir mahlukat mıydı yoksa birileri parlak bir şey mi taşıyordu bir yöne anlamak mümkün değildi. Tırıs bir şekilde parlak-lığa doğru sürdü atını. Parlaklık güneye doğru kaçmaya baş-ladı. Hızlanıyordu. Yakup da baldırına bir şaplak attı atının. O da hızlandı. Parıltı kaçıyor adeta, peşinden de Yakup kovalıyordu. Bu bir insan olamazdı, bir at da değildi ufak-lığına bakarsan. O anda Yakup'un içini buz gibi bir fırtına kapladı, bir yel aldı tüm ateşini götürdü. O kadar buz kesti ki Yakup bir anda, cehennem alevlerinin böyle yakmayaca-ğını düşündü insanı. Bu gördüğü şeyi daha önce ay ışığında değil de, gün batımında görmüştü. Eğer ki, bu aynı şey ise, onu bu sefer elinden kaçırmaması gerekiyordu. Atının bal-dırına bir topuk daha savurdu, at hızlandı. Parlaklığa yaklaştıkça fark etti ki Allah'ın içine düşürdüğü şüphenin aslı var-dı. Bu oydu. Daha tüyü bitmemişken, Ayasuluk'un dışında gördüğü geyiğin aynıydı. Bu billur boynuzlarıyla ayın ışığı-nı Yakup'un yüzüne çalan, o aynı geyikti. Başkası olamazdı. Yakup geyiğin ileride bir yerde durduğunu gördü. O da atı-nı tırısa çekti. Yakup'un gözünün berisinde bir karaltı hasıl oldu, içi kavruldu. Okuna gitti eli; Yıldırım'ın ordusundan babası Şahin Bey'in ganimet olarak el koyduğu atmaca tüylü

okların hakkı o Nisa ilindeki it değil, işte böyle bir aydandı. Yayı söktü omzundan, dizgini bileğine doladı okunu gerip atını ileri hızlandırdı. Bir an bu geyik ile göz göze geldiler; billur boynuzlu geyik, zümrüt gözlüydü de. Ayın beyazı gözünün yeşilinden yansiyordu. Bir an aklına hancının kızı estti. Geyik ok gibi fırladı aniden, karanlığa doğru atıldı. Yakup da peşinden gitti. Aslında hareketli hedefi de vururdu ama geyik bir yılan gibi kıvrılarak hopluyordu, bu yüzden okunu kaybetme tehlikesini göze alamadı gecenin bir vakti. Dizgine daha çok vurdu, at iyice hızlandı.

Yakup Oğlan at sürdü, tek bileğine dolanmış dizginle kontrol etti yoldaşını. Yayı hep gergin oku hep hazır sürdü. Ovanın düzünü boydan boya yardılar, ancak güneşin kızılımı gördüğünde ne tarafa gittiğini anladı. Güneş önünden doğuyordu. Kaç saattir atı sürüyordu; doğuya doğru gitmiş, Nisa'yı da güneyden geride bırakmış olmalıydı. Kendi yorulmuştu, atı yorulmuştu ama bu, artık iblis olduğundan şüphelendiği yaratık yorulmamıştı. Onu okuyla almak artık boynunun borcu olmuştu. Gencoğlanken, hatırlıyordu, bu geyiği alıp Ayasuluk'a götürdüğünü hayal etmiş, bu hayalle peşinden gitmişti. Ancak o zamanlar böyle nişancı değildi, böyle kuvvetli hiç değildi. Şimdi nişancılığı, kuvveti yerindeydi şükür; ancak, bu geyiği övünmek için vurmuyacaktı. Geyiği vuracak, hancıya gidecek; ondan kızını isteyip elini öpecekti. Onu tanımayan hancı böylece güvenecekti Yakup'a. Kızın aklından hiç çıkmadığı o anda vurdu beynine. Alnının çatından geçen damarın kabardığını hissetti. Zaten yorgundu da, bir daha ter bastı sanki. Verilen vazifeyi sanki o kız için yapıyordu, şimdi bu geyiği de o kız için vuracaktı.

Güneşin kendini ayan beyan ettiği saatlerde geyiğin sandığından daha ötede olduğunu anladı. Kocaman yekvücut bir taşın üstüne çıkmış, ondan tarafa bakıyordu. Yine, hayatında üçüncü kez, o geyikle göz göze geldi. Yüzünde bir

mana aramaya çalıştı, sonra kendine kızdı. Bu bir iblis değil, basbayağı normal bir geyikti. Boynuzları parlaktı, zümrüttü gözleri yalnız. Yine de vuracaktı onu. Atını durdurdu. Kız için mi vuracaktı peki onu? Kız belki Yakup'u unutmuş gitmişti. Olsun varsındı. Geyikle onu gördüğünde, babasının elini öptüğünde o da elbet tutulacaktı Yakup'a. Peki o iti de mi kız için vurmuydu, niye Nisa'ya gitmişti de o iti vurmuydu? Çünkü gitmese Bey'e başkaldırmak olurdu bu. Anasını sağ koymazdı. Beyini de seviyordu, ama neden sevdiğini düşününce bir şey bulamadı. Ne böyle billur boynuzu vardı oysa ki, ne zümrüt gözleri. Ne hancının kızı gibi sekiyordu, ne anası gibi şefkatliydi. Neden seviyordu ki Bey'i? Ona üç beş altın verdi diye mi? O itin sırtlan sürüsü de, o iti seviyor muydu öyleyse? Şimdi şimdi ne yapacağını bilememeye başlamıştı. Bu güzel geyiği vurmayı, onu okuyla almayı hesap ediyordu da sebep bulamadan Bey'ini sevdiğini söylüyordu. Durup düşündü, başını önüne eğdi. Kaldırıldığında geyiğin onu süzdüğünü gördü. Artık yürüyecek hali kalmamıştı belli ki. Koca taşın üzerine yavaşça çöktü. Sağına doğru çevirdi kafasını gözlerini kapayarak. O anda Yakup gözlerini çevirdi geyiğin döndüğü yöne. Geyre'ye gelmişti. Okunu saatler sonra kandiline geri koydu. Yayını astı terkiye. Yavaş yavaş atını sürdü geyiğe doğru. Kayanın yanına yanaştı. Kaya koca dağdan kesilmiş bir taş gibiydi. Düzgündü. Ona elini sürdü biraz, hafif pütürlü bir taştı bu. Geyiğin dibinde olmasına rağmen kaçmamasından cesaret alarak kayayı inceledi biraz. Sonra heybesine attı elini. Matarasını çıkardı. Kapağını açıp geyiğin ağzına götürdü. Geyik azıcık çıkardı dilini, yalandı; sonra Yakup başına doğru dikince bir güzel içti suyu. Birden ayaklandı, kayadan aşağı atlayıverdi. Sonra Yakup'a son kez bakıp, geldiği yöne çevirdi yüzünü; yol aldı.